

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Cap. 1. De natura & numero Sacramentorum,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78332](#)

LIBER PRIMVS ET TOTIVS OPERIS VIGE- SIMVS SEXTVS.

DE SACRAMENTIS IN GENERE.

Ic liber complectetur octo capita; primum erit de natura, & numero sacramentorum; secundum de eorum institutione, & necessitate: tertium de eorundem essentialibus, hoc est, de materia, & forma: quartum, de accidentalibus hoc est, de ceremoniis: quintum, de efficiente: sextum, de effectis: septimum de suscipiente, & dispositionibus in eo requiritis: octauum, de peccatis quibus obnoxij sunt ministrantes, vel suscipientes sacramenta, aut illis cooperantes.

CAPVT I.

De natura, & numero sacramentorum.

S V M M A R I V M .

- 1 Definitio sacramenti, & conditiones ad naturam ipsius requiruntur.
- 2 Causa conditionis signa sunt sacramenta nostra legis.
- 3 Qualiter sacramentum significet gratiam iustificantem.
- 4 In unoquoque sacramento distinguuntur sacramentum, & res sacramenti, quibus character additur.
- 5 Septem sunt nostra legis sacramenta, & qua ratione numerus concludatur a D. Thoma.
- 6 De fide est, non omnia sacramenta paria esse inter se.

Nu. I.

AD explicandam sacramenti noui legis naturam, maxime accommodata videtur definitio tradita in Catechismo ad Parochos iussu Concilij Tridentini edito (quod etiam notauit Bellarm. in tomo 2. *Controversiarum*, lib. 1. cap. 11.) ut sitres sensibus subiecta, quae ex Christi institutione, sanctitatis & iustitiae tam significanda, quam efficienda habeat. Per eam enim indicantur sufficienter omnes illae octo conditions, quas communii Theologorum confensu ad eandem naturam constituantur requisitas idem author *in preceed. cap. 9. resp.* Prima est, ut sit signum. Id quod tanquam per se notum, & a Patribus receptissimum praesupponitur a D. Thoma in 3. par. quest. 60. art. 1. prout notat Sotus in 4. distinet. 1. quest. 1. art. 1. Signum vero ex D. Auguſtin. in 2. de doctrina Christiana cap. 1 dicitur id, quod praeter sui speciem, & ingerit sensibus, facit aliquid aliud in cognitionem venire; ut vestigio viro, transfiguratio animali; & fumo viso, ignem subesse cognoscimus. Secunda est, ut sit signum sensibile: sacramentum enim essentialiter est ceremonia religionis: & ideo actus externus sensu perceptibilis. Tertia, ut sit signum, non quidem naturale, sed vestigium est transitus animalis: aut fumus, ignis: sed voluntarium seu institutum ad placidum dantis illud: perinde ac nomina & verba, vexilla, tonus tuba, vel campana & familia. Quarta, ut habeat aliquam similitudinem cum re significata. Ad quam explicandam Bellarminus praeter signum naturale, & signum mere voluntarium, ponit signum medio modo se habens; nempe quod quamvis habeat aliquam similitudinem cum re significata: ea tamen est indeterminata, & confusa, ut ad aliquid particularē significandum actu, egeat determinatione: quo modo imago hominis ad nullius particularis hominis similitudinem facta; ut censeatur aliquem in particulari representare, debet determinari adscripto nomine illius qui representandus est; vel aliquo signo addito, quod eidem representando sit proprium; prout

ad D. Petrum representandum, *t. an quam ei proprium*, claves tenere manu: & ad D. Paulum representandum, tenereensem, & sic de similibus.

Cuius conditionis signa esse nostra legis sacramenta, declaratur in Baptismo. Is enim consistit in ablutione corporis ex aqua; que ablutione similitudinem habet cum emundatione animi a sordibus peccatorum: ad quam significandam, & efficiendam assumitur. Sed significacionem habet in determinatam (quandoquidem non minus posset ad huc alia referre) quo fit ut determinetur addita ex Christi institutione, forma illa verborum: *Ego te baptizo in nomine Patris, & Filii, & Spiritus Sancti: itaque intentione missa, faciendi quod Christus iustificavit.*

Quinta conditio est, ut tale signum rem sacram, non auctem prophani representet; prout nomine ipsum sacramenti indicat: dictum enim est a sacro: pater ex eo, quod sacramentum sit religiosi ceremony. Ea res vero sacra ex D. Thom. 3. par. quest. 60. art. tertio, triplex est: una quidem gratia iustificans, quae & praesens demonstratur: altera vero pax Christi, quae commemoratur vt praeterita, & vt causa gratiae. Tertiadem uita eterna, quae præfiguratur, vt futura, et quod effectu gratiae. Hoc patet ex sacrificando Euchristie sacramento: de quo canit Ecclesi. *O sacram conuiuit, in quo Christus sumitur, recolitur me memoria pauperrim eius, mens impletur gratia, & futura gloria nobis pignus, datur.* Principaliter autem, essentialiterque sacramentum significat gratiam iustificationem, quae de praesenti per illud contetur. Nam sacramenta significant id quod efficiunt: atque sunt a Christo iustificata, ut ad iustificandum, sic & ad efficiendam gratiam ipsam iustificantem.

Addeoque sexta conditio sacramenti nostra legis est, ut sit signum sanctificationem significans, non utcumque; sed ut ipsa sit tunc, cum illud perficitur, suscipiturve. Id quod verba sacramentalia: *Ego te baptizo, Absoluo te, Confirmo te,* ostendunt.

Septima conditio est, ut signum sit practicum, quod significet sanctificationem, non tantum quae tunc fiat, sed etiam quae fiat vi ipsius sacramenti, tanquam cause instrumentalis eiusdem sanctificationis: seu infusionis gratiae animi. Nequeretur quod eam non semper efficiat actu: quia id per accidens est: nimis enim per indispositionem subiecti, adherentem impedimentum; prout contingit in eo qui retinens affectum perseverat in aliquo peccato mortali suscepit baptismum: ponendo ea ratione obicem eadem gratia, quam alias ipse Baptismus ex leaptus efficeret. Postrema conditio est, ut sacramentum sit ceremony religionis statu, & solemnis: quae ex Christi institutione hominem coiungat cum Deo, sanctificetque.

Consentaneum autem est his, quod in unoquoque sacramento distinguuntur sacramentum, & res sacramenti. Illud enim est signum visible sanctificans simul, & causans interiorēm

gratiam;

gratiam, iuxta iam dicta. Hoc vero, est eadem gratia significata & caufata. Quibus respectu quorundam sacramentorum, puta Baptifmi, Confirmationis, & Ordinis, additur, res & sacramentum simul: dicuntur; Charakter sacramentalis; qui simul significatur & significat, prout paretur in seq. cap. 6. & est qualitas indecelibis, quam tria illa sacramenta, perinde ac gratiam, imprimunt in anima ex Concil. Trid. f. 7. De sacramentis in genere, canone 9.

Quod attinet ad sacramentorum numerum; septem, neque plura nec pauciora, ea est, certum est de fide ex cap. Ad abolendam, De hereticis: & ex Conc. Floren. in instructione Armenorum: atque apertius ex Concil. Trid. f. 7. De sacramentis in genere, can. 1. Id quo aduersus hereticos bene propagunt Bellarm. tom. 2. controveriarum lib. 1. De sacramentis in genere, cap. 23. & quatuor sequentibus ac Gregor. à Valent. ad tertiam partem D. Thomae, disput. 3. quest. 6. puncto 2. Illius numeri vero rationem, seu convenientiam D. Thomas 3. par. quest. 6. ar. 1. repetit ex proportione inter corporalem vitam & spiritualem, quae est sacramentorum finis. Nam vt in vita corporali quadam requiruntur ex parte singulorum hominum, & quedam ex parte vniuersitatis, seu Reipublice. Ac ex parte quidem singulorum hominum tria requiruntur per se: nempe generatio, augmentatione, & nutritio: per accidentem vero, duo: nempe remedium contra morbos, si contingat hominem agrotare, & remedium contra reliquias morborum, ut perfecte conualefacat. Duo item requiruntur ex parte Reipub. nimirum parentes, quin ea propageat vitam corporalem: & Principes ac Magistratus, qui eam regant & ordinant. Eadem ratione in vita spirituali requiruntur primo, spiritualis generatio per Baptifmum. Secundo, augmentatione per confirmationem. Tertio, nutritio per Eucharistiam. Quarto, remedium contra morbos peccatorum per pœnitentiam. Quinto, remedium contra reliquias peccatorum per Extremam vocationem. Sexto, propagatio hominum fideliem, seu multitudinis constituentis Ecclesiam, per matrimonium. Septimo, regimen eiusdem multitudinis, per sacramentum Ordinis. Quam rationem ad eum D. Thomas locum explicat Suarez: sed nobis satis est, quod rematis bene declarat, neque esse opus similitudinem per omnia quadrare.

De comparatione corundem sacramentorum inter se, quam D. ipse Thom. habet in seq. art. 2. & 3. videri potest Bellarm. in cit. lib. 2. cap. 28. quia enim res ad speculationem potissimum spectans, nobis sufficere potest in omnissimis de fide esse, quod ea non sunt ita inter se paria, ut nulla ratione aliud alio sit dignius, ex definitione Concil. Trid. f. 7. De sacramentis in genere, can. 3.

C A P V T . I I .

De Sacramentorum institutione, & necessitate.

S V M M A R I V M .

7. Institutio omnium sacramentorum noue legis est à Christo: & quod necessarium aliud sit necessitate medijs, & aliud necessitate precepti.
8. Dua differentiae inter vitramq; illam necessarij speciem.
9. Tenenda, de necessitate sacramentorum.
10. Qua dicitur necessitas sacramenti.

Ex Concil. Trident. f. 7. De sacramentis in genere, can. 1. constat de fide esse, quod sacramenta omnia noue legis sint à Iesu Christo Domino nostro instituta: atque id immediate, prout Bellarm. ostendit De sacramentis in genere, lib. 1. cap. 23. Quando autem sint instituta, dicendum est postea, de singulis agendo. Ut autem intelligatur communis necessitas ad animam salutem, ad quam ordinantur, ut ad finem; notandum est aliquid necessarium esse ad finem, vel simpliciter; cum scilicet finis absque eo haberi non possit: quo modo pedes sunt homini necessarij ad ambulandum: vel secundum quid, nempe cum finis sine eo haberi quidem potest, non tamen ita commode: quo modo equus est homini sano necessarius ad faciendum iter. Rursum necessarium simpliciter posse tale esse, vel necessitate medijs, nimirum quando ad finem consequendum ita requiri-

ritur, siue ex rei natura, siue ex pacto & institutione alterius, ut sine eo talen finem nemo cōsequi possit: quo modo sumptio cibi necessaria est ad conseruationem vitæ corporalis; & sexus virilis ad sacerdotum. Vel posse esse necessitate precepti: ut contingit cum faciendum est, aut omitendum aliquid, non quod sit medium absolute necessarium in finem propositum: sed quod sit preceptum fieri ab eo, qui velit portari fine: quo modo bona opera precepta à Deo, vel ab Ecclesia, auctoritate Dei, sunt necessaria Christiano ad consecrationem aeterna salutis.

Inter quos duos necessarij modos duplex cernitur differentia; prior est, quia eo ipso, quod aliquid necessarium est ad salutem necessitatē medijs, consequenter est & necessitate precepti, quoniam ratio naturalis dictat, prescribitque tale medium assūendum esse: non vero contra, eo ipso, quod aliquid est in precepto, consequenter medium est ad salutem ita necessarium, ut ea sine illo haberi nequeat. Quemadmodum hoc ipso quidem quod aliquid est de se malum, est quoque prohibitum: non autem cōtra, aliquid eo ipso malum est de se quod prohibitum sit. Posterior differentia (qua precedēs illustratur) est, quod cum aliquid est necessarium necessitate medijs, si quis non assumat tale medium, nec consequatur finem; tamen absque sua copia nequeat id ipsum medium habere: aut licet habere potuerit, tamen exigua ratione inuincibili, illud non assumpit. Cum vero aliquid est necessarium necessitate tantum precepti: si quis propria culpa illud omittat, ipse peccat: non item si omittat ex aliqua iusta causa (vt ex impotencia vel ignorantia inuincibili) sed excusat, neque impeditur a confecutione finis, puta aeterna salutis: vt is qui extreme indigent non dedit elemosynā, quia non habuit quod daret; aut qui in die festo non interfuit Massa, quia morbo graui laborabat. Porro necessarium simpliciter necessitate medijs (prout ante indicauimus) quoddam est ex rei natura, vt illud quo aliae sunt ad volandum necessaria: quoddam vero ex alterius institutione; vt illud quo in ludis attingere metani, medium est necessarium ad reportandum brauium.

Quibus ita positis: de necessitate sacramentorum, tenendum est primo, omnia ad consecrationem salutis necessaria esse secundum quid; id est, accommodata, viliaque esse. Id enim est de fide ex Concil. Trid. f. 7. De sacramentis in genere, can. 4. In quo anathematizatur qui dixerit sacramenta noue legis, non esse ad salutem necessaria, sed superflua: hoc est, prout bene declarat Suarez in fine commentarij ad art. 4. antecitata quest. 65. D. Thomas, qui dixerit nullum sacramentum esse necessarium ad salutem, aut aliquid esse superfluum, seu nihil ad eam vtile esse: superfluitas enim utilitati opponitur. Tenendum est secundo, nullum ex iisdem sacramentis necessarium esse ad salutem ex natura rei, quia dubium non est, quin Deus sine illis possit saluare homines. Tenendum est tertio, posita Christi institutione, quedam esse necessaria necessitate medijs simpliciter: quedam non item; namque sine Baptismo vel in re vel in voto, neminem saluari, habetur per illud Ioan. 3. Nisi quis renatus fuerit ex aqua, & Spiritu sancto, non potest intrare in regnum celorum, neque item sine pœnitentia, factem in voto, saluari cum post Baptismum susceptum mortaliter peccauerit: habetur ex Concilio Trident. f. 14. cap. 2. in fine, ubi statuitur: sacramentum pœnitentia lapsi post Baptismum, ad salutem necessarium esse, sicut nondum regeneratis Baptismus. Aliqui pariter addunt sacramentum Eucharistie, sed de eius controversia est alterius loci. Dereliquis autem sacramentis constat non esse necessaria necessitate medijs simpliciter. Quantenus vero necessaria sint necessitate precepti, suis locis dicetur Deo iuante.

Adverte vero nullam ex his necessitatibus esse eam, quæ dicitur necessitas sacramenti: sed aliam, qua necessarium illud dicitur, sine quo sacramentum perfici & valere nullo modo potest: qualis est necessitas aquae ad Baptismum. Id vero sine quo potest sacramentum perfici quidem, requiritur tamen ex precepto (et ideo sine peccato non omittitur, nisi virginis ac legitima causa excusat) dicitur necessarium necessitate sacramenti, non quidem simpliciter, sed ex precepto: prout exorcismus dicitur necessarius ad Baptismum: aliæceremonia ad idem sacramentum, aut ad aliquod ceterorum.

8.

9.

10.